

Zadnji šef partije Milan Kučan je »enfant terrible« slovenske demokracije in njene tranzicije. Na sliki skupaj z Janezom Stanovnikom in Milanom Brglezom v Izoli.

Nevarna Kučanova doktrina

Sebastjan Erlah, foto: Urban Cerjak, Stanko Gruden/STA, Matic Štojs, Wikipedia

V Sloveniji ima vsako politično delovanje, vsaka politična odločitev okus po zadnjem predsedniku slovenske komunistične partije in nekdanjem predsedniku Republike Slovenije Milanu Kučanu. Ta ničesar več ne prepušča naključju.

Milan Kučan je v slovenskem prostoru »enfant terrible« slovenske tranzicije in demokratizacije. Kot prvi mož komunistične partije v Sloveniji in s tem eden glavnih naslednikov diktatorja Josipa Broza Tita si česa takšnega, kot je slovenska osamosvojitvenost in tranzicija, kot je sam nekoč dejal, niti v najintimnejših željah ni želel misliti. V času procesa osamosvajanja naše države

je bil Kučan že prekaljen politik, ki je vedel, da osamosvojitve in tranzicija lahko pomenita konec njegove absolutne oblasti v Sloveniji in mogoče celo v sami Jugoslaviji. Zato so se z osamosvojitvenimi procesi zanj začeli stresni dnevi, v katerih je bil neizprosno bitko za ohranitev svojega položaja in vpliva, ki si ju je priboril v rajni Jugoslaviji. Kljub zaviralni vlogi v procesu osamosvajanja – odgovoren je za

razorožitev teritorialne obrambe maja 1990 – mu same osamosvojitve ni uspelo preprečiti. Mu je pa v tem času preko izpostav takratne Ljubljanske banke uspelo utrditi svojo ekonomsko moč. Kasneje je bil celo izvoljen za prvega predsednika Republike Slovenije. Kučanu je tako uspel veliki met, saj je ohranil vse vzvode oblasti v novonastali državi. To se je pokazalo prav kmalu, saj je najprej s pomočjo Spomenke

Hribar in še nekaterih drugih akterjev zrušil Demos in za vodenje vlade dobil Janeza Drnovška ter si tako pridobil čas za svoj vnovični vzpon, pri katerem ni manjkalo zakulisnih iger in manipulacij. Nekaj teh, predvsem iz zadnjih let, si bomo ogledali v pričujočem članku.

Boj za privilegije Proti koncu leta 2012 so se, v Mariboru začele tako imenovane splošne

bo z osamosvojitvijo absolutna oblast v državi odvzeta. Z vladnimi ukrepi, ki jih je sprejela zadnja Janševa vlada, pa so bili ti njihovi privilegiji resno ogroženi. Zato se je tranzicijska levica, združena okoli Kučana, podala na ulice, da bi svoje privilegije ohranila z demonstracijami.

Nevarna retorika Demonstracije so potekale v skladu s Kučanovo doktrino, ki jo je podal leta 1994 na okrogli mizi v Novi Gorici, da je zoper politične nasprotnike dovoljeno praktično vse, od diskreditacije »do likvidacije«, če je potrebno, tudi fizične. Sprevrge so se namreč v nasilne shode, v katerih je bilo poškodovanih mnogo objektov, policistov in demonstrantov. Vse skupaj je postalo na las podobno znanemu zgodovinskemu toku dogodkov, ki so se zgodili v dvajsetih letih prejšnjega stoletja v Nemčiji. Ta je bankrotirala, nemška marka je izgubila vrednost, inflacija pa je dosegla vrtočlave višine. Na račun tega so uspevali špekulanti in vojni dobičkarji, vsi ti učinki pa so bili za Nemce uničujoči, saj so njihovi življenjski prihranki poniknili v nekaj urah. Delodajalci in sindikati so se morali dogovoriti, da bodo plače sproti prilagajali življenjskim stroškom zaposlenih, s čimer so si kupili

socialni mir. Vseposlošno nezadovoljstvo državljanov je povzročilo krepitev radikalnih skupin na politični levi kot tudi na desni. Podobno se je zgodilo v Sloveniji, ko so levičarski in desničarski skrajneži skupno užurpirali »ljudske vstaje« in jih privedli do nasilnih spopadov. Kasneje se je izkazalo, da so bili za to celo plačani, javni nastopi nekaterih vidnih predstavnikov tranzicijske levice in objava o vrtočlavem 200-milijonskem dolarskem znesku na mehiškem računu Štefke Kučan pa so dali jasno slutiti, od kod skrajnežem denar. Med drugimi so bile zgovorne tudi fotografije aktualnega ljubljanskega župana Zorana Jankovića, ki se vidno zadovoljen zabava v objemu s člani skrajne desničarske neonacistične skupine Blood and Honour. Spomnimo, da so Jankovića pred parlamentarnimi volitvami 10. oktobra 2011 na ljubljanski magistrat prišli podpret vidni akterji slovenske leve politične scene, kot so Janez Stanovnik, France Bučar in Jože Mencinger. Seveda s Kučanom na čelu. In da je Janković na zadnjih predsedniških volitvah skupaj z že omenjenimi močno podpiral takratnega predsednika republike Danila Türka, ki je prav tako vidni podpornik nekdanjegazločinskega komunističnega

režima ter očitni nasprotnik demokracije in človekovih pravic, kar sta v njegovem mandatu pokazala vsaj dva odmevna škandala – odlikovanje nekdanjega šefa Udbe Tomaža Ertla in izjava, da so povojni poboji in s tem žrtve komunističnega režima drugorazredna tema. Za nameček pa je Türk v svojih predvolilnih nastopih z veliko vnamo agitiral za demonstracije. To sicer ni nič presenetljivega, če vemo, kar je v knjigi Kučanov klan zapisal že pokojni publicist Danilo Slivnik, da so se komunisti vedno radi lepo oblačili in zbujali videz omikanih ljudi, v resnici pa so bili brezobzirneži in grobijani, ki so vse do konca verjeli, da moč partije izhaja iz puškinih cevi. V tem kontekstu je finančno-gospodarska kriza v Sloveniji, ki do vrelišča sploh še ni prišla, dobrodošel kisik za delovanje Kučanovega klana, ki krizo potrebuje za svoje preživetje, kot jo je v Nemčiji potreboval »pivniški agitator«, da se je s stalnim obtoževanjem »novembrskih zločincev«, Judov in takratne vlade, povzpел na oblast. Divja antisemitska retorika poblaznjenega Avstrijca se je razkrivala in se razkriva tudi v retoriki slovenskih prolevičarskih skupin in politikov. Če je Hitler za vse zlo, ki je takrat doletelo Nemčijo, besno obtoževal ▶

ljudske vstaje, ki so se kasneje razširile tudi v druge večje slovenske kraje. Slovenija je bila tik pred bankrotom, pred katerim nas je reševala vlada Janeza Janše. Takratna vladna koalicija je zagovarjala varčevanje kot pot iz krize, opozicija tranzicijske levice pa zadolževanje. V kontekstu slednjega se je veliko govorilo o nacionalnem interesu. Gre predvsem za lepšo dikcijo za označevanje privilegijev komunistične kontinuitete, ki so si jih pridobili predvsem s procesom divje privatizacije v nekaterih velikih podjetjih takoj po plebiscitu, 23. decembra 1990, ki je tako imenovanemu Kučanovemu klanu nakazal, da mu

Kučanova politična filozofija je »najprej diskreditacija, nato likvidacija, če je potrebno, tudi fizična«.

Retorika, ki jo zoper člane in simpatizerje SDS spremljamo pri tranzicijski levici, je vse bolj podobna Hitlerjevi retoriki antisemitskega boja.

ohranitev privilegijev. Pri tem pa pridejo v veljavo tudi sredstva, kot je izmišljena zadeva Patria in vzpostavljanje tako imenovane žlahtne desnice preko SLS in NSi. Še posebej pri slednji je ob glasovanju za Kučanovo pokojnino močno izstopal mladi Matije Tonin, ki vse od takrat dobiva veliko prostora v slovenskih vodilnih medijih. A vrnimo se k zadevi Patria. Da je to Kučanov projekt, je nedvoumno, saj je to nekaj tednov pred izbruhom zadeve priznal kolumnist Nedeljskega Dnevnika in Kučanov prijatelj Aleksander Lucu, ki je zapisal, da Kučan pripravlja veliki pok iz Finske. Da je Kučan pripravljen storiti vse, da bi odstranil svoje politične nasprotnike – prvi med njimi je prav gotovo Janez Janša, ki je politična žrtev Kučanove Patrie –, kaže tudi dejstvo, da so ga mnogi (med njimi pisec teh vrstic) videvali sprehajati se v okolici sodišča prav v najpomembnejših trenutkih odločanja v zadevi Patria. Toda tu velja poudariti, da odstranitev Janše za ohranitev Kučanovih privilegijev in oblasti ni bila dovolj. Treba je bilo odstraniti tudi brigadirja Toneta Krkoviča, čigar vzpostavljanje Manevrske strukture narodne zaščite v času osamosvajanja ima Kučan v zelo slabem spominu, saj je prav ta preprečila, da bi Slovenija ostala del Jugoslavije, kakor si je

► Jude, pripadniki slovenske tranzicijske levice za vse zlo, ki je doletelo Slovenijo, obtožujejo Janeza Janšo in njegove podpornike. Hitler je verjel, da pristni socializem pomeni, da si antisemit, in velikokrat dodal, da morajo Nemci biti pripravljeni skleniti pakt s hudičem, da bi lahko izbrisali zlo judovstva. Podobno retoriko danes zasledimo na levem polu naše politične scene. Ta namreč ne skopari z zlobnimi besedami na račun Janeza Janše ter članov stranke SDS in njenih podpornikov. Oznaki »neoliberalno« in »janševiki« sta v parafrazah Hitlerjevih nagovorov nadomestili oznaki »novembrski zločinci« in »Jud«. Da bi slovenska levica izbrisala zlo »janševikov«, ki ogroža njihove že omejene privilegije, pa je pripravljena celo skleniti pakt s hudičem – to je spraviti državo v bankrot, s tem pa ljudi pahnuti v hudo revščino – samo zato, da bi imeli oblast in ohranili privilegije. V službi slednjega so bile tudi demonstracije proti koncu leta 2012 in v začetku leta 2013. Dejstvo, da so »ljudske vstaje« imele za glavni cilj samo zrušenje vlade Janeza Janše, potrjuje dejstvo, da so se vstaje končale kmalu po nastopu vlade Alenke Bratušek. Iz vstajniških gibanj je kasneje nastalo nekaj vstajniških strank,

kot sta IDS in Solidarnost. Nekatere od njih so se združile v tako imenovano Združeno levico, ki ji je na letošnjih predčasnih parlamentarnih volitvah (indici kažejo, da so bile te prirejene) uspelo priti v državni zbor. Združena levica, ki zagovarja radikalne ideje demokratičnega socializma, v tem pogledu velja za ekstremistično skupino. Nemška zgodovina pa nas uči, da je uvrstitev takšne skupine v hram demokracije lahko izredno problematična, še posebej z vidika, da tega fenomena nihče ne problematizira. Ker Nemci niso posvečali preveč pozornosti uvrstitvi Hitlerjeve NSDAP v Bundestag, se jim je kasneje zgodila nacistična Nemčija. V kakšne ekstreme je to pripeljalo, pa je znano. V

Sloveniji je uvrstitev ZL v parlament na shodu Odbora 2014 na dan konstitutivne seje novega sklica državnega zbora pred parlamentom problematiziral filozof Ivo Kerže. V svojem nagovoru je med drugim poudaril, da je slovenska situacija na las podobna španski tik pred vzpostavitvijo Francove diktature. Pri tem je opozoril tudi na nevarnost izbruha državljanske vojne. Toda slednja, zgodovinsko gledano, poteka že vse od prve žrtve komunističnega režima na naših tleh leta 1942. Torej že več kot 70 let, le da se že več desetletij ne bije z orožjem. A tudi to v zadnjih dneh ne sloni več na trdnih temeljih. Scenarij glavnega akterja dogodkov zadnjih let Kučana je namreč jasen: vse za

Politični filozofiji velikega botra so sledile tudi t. i. ljudske vstaje po Sloveniji.

želel veliki boter iz Murgel. Toda Kučanu se je ob odhodu Janše v zapor zalomilo. Verjetno ni računjal, da bosta oba njegova politična zapornika, ki sta edina v Sloveniji in v Evropski uniji, dobila tako močno in vztrajno podporo v obliki Odbora 2014. Zato je Kučan znova, kot že nič kolikokrat, v dogajanje vpletel svoj propagandni stroj v obliki slovenskih mainstream medijev, ki je poskrbel za širjenje raznih insinuacij, lažnih afer in demoniziranje članov odbora in ljudi, ki vsak dan prihajajo izražati podporo Janši in Krkoviču, prav tako pa protestirat zoper kršenje človekovih pravic in svoboščin pa tudi Ustave RS na naših sodiščih. Vsa lažna podtikanja na več kot dvajset let podlage so v zadnjih dneh pripeljala celo do tega, da je neznanec v maniri spontanij ljudskih vstaj med člane Odbora 2014 zalučal granitno kocko. Da se dejanja in retorika zoper člane stranke SDS in njene simpatizerje vse bolj približuje hitlerjanski retoriki protijudovstva, je jasno vidno tudi s fotografije, ki smo jo dobili v uredništvo našega tednika. Gre

za fotografijo vhoda v enega od stanovanjskih blokov v Sloveniji, kjer je bila nalepljena nalepka s prečrtanim logotipom stranke SDS, pod njim pa je pisalo »Tebi vstop prepovedan«. Povsem enake nalepke so v času vzpona nacizma v Nemčiji lepili po frizerskih salonih in trgovinah, le da je na njih pisalo »Judom in psom vstop prepovedan«. Da je takšna retorika, ki jo vse bolj v javnosti sproža propagandni stroj Kučanovega klana, ko pripadnike in simpatizerje SDS označuje za zametek drhali, vse bolj nevarna, priča tudi dogajanje na spletu dan po tem, ko so shodi Odbora 2014 potekali po sodiščih po vsej Sloveniji. Sam sem se udeležil shoda pred sodiščem v Kranju. Tam je bilo tudi nekaj Janševih podpornikov iz Trziča. Eden od njih je nosil transparent z napisom »SDS, svoboda Janši, Tržičani«. Dan po tem se je na sicer zaprti facebook skupini Tržičan pojavila fotografija tega plakata, del Tržičanov, ki je pridružen tej skupini, pa se je pritoževal, da omenjeni s plakatom dela sramoto Tržičanom, čeprav je iz napisu plakata jasno razvidno, da v

Transparent v podporo predsedniku SDS Janezu Janši, ki je med številnimi občani Trziča sprožil precej hude krvi, češ da dela sramoto Tržiču.

tem primeru ne gre za vse prebivalce občine Tržič, temveč samo za člane Občinskega odbora SDS Tržič. Nekateri so v svojih izjavah šli celo tako daleč, da so zagrozili s skrivnostnim zažigom plakata in »batinami«, ki bi jih morali s strani zamaskirane skupine dobiti člani tržiške SDS. Na dan samega protestnega shoda pred kranjskim sodiščem pa mi je vir, ki je tudi sam član stranke SDS, priznal, da ima velike probleme z negativno stigmatizacijo »esdesovcev« v Kranju. Dejal je, da je sicer v svojem kraju zelo priljubljen med ljudmi, a ko ljudje zvedo, da je član SDS, ga neumno gledajo in sprašujejo: »Pa saj ti si vendar normalen, kako to, da si v stranki SDS?«

Vrnitev Hude jame Navedeno nas lahko navdaja s strahom, saj je več kot očitno, da se tranzicijska levica v Sloveniji napaja iz istega ozadja, kot ga najdemo pri nacionalsocializmu, ki ga je zagovarjal Hitler. To sicer ni nič presenetljivega, saj je celotna leva nomenklatura pri nas še vedno okužena s socialistično miselnostjo marksizma, za katerega pa vemo, da je imel popolnoma enak cilj kot nacizem sam – ustvariti popoln svet brez trpljenja, bolezni in drugih družbenih popačenosti. Edina

razlika med obema socializmom je bila metoda. Nacizem je hotel do popolne družbe priti preko biologije (arijska rasa), komunizem pa preko družbene ureditve (diktatura proletariata). Pri tem sta šla oba totalitarizma preko trupel, da bi izpolnila svoje sebične cilje, ki so bili v temelju antiantropološki. Pri tem sta se oba zločinska sistema med drugim sklicevala na neposredno demokracijo, to je demokracijo ulice, ki jo najdemo tudi med zahtevami tako ljudskih vstaj kot Združene leve. Komunisti so to v času vojne počeli na račun likvidacij političnih nasprotnikov. Hitler pa je najprej poskusil z neuspešnim pučem, nato pa, ko je bil na oblasti, s sežiganjem in z zapljinjanjem Judov v krematorijih in plinskih celicah. V dogodkih, ki se odvijajo vse od izbruha zadeve Patria leta 2008, je več kot očitno, da gredo stvari v projektu, ki si ga je zamislil Kučan, v »pravo« smer. Zato se lahko vprašamo, ali je samo še vprašanje časa, kdaj bo prišlo do deportacij simpatizerjev in članov stranke SDS in njihovega trpanja v plinske celice, v nove rudniške rove in streljanja pred kočevskimi brezni. Da se takšna želja poraja, nesporno priča lanski napis na enem od trgovskih centrov v Ljubljani, kjer je nekdo napisal: »Kristjani – klali smo vas 1945, klali vas bomo 2013!« Prva granitna kocka v člane Odbora 2014 je že priletela. **D**

14 ur · Všeč mi je 2

Tom Roblek Glede na to, da Đuro zgleda ne zna narediti nov plakat... bi zgleda tale poster mogu dobit in skrivnostn samosežig!

14 ur · Všeč mi je 1

Milan Majc Mislim da ga v pojstlo nese vsak večer... saj kaj drugega verjetn že težko počne...

14 ur · Všeč mi je

Tom Roblek tale nategator naj si pa raj en deu najde. Zihr je en kp starih koret okrog Tržiča za posprav! Sramotal!

14 ur · Všeč mi je 2

Drago Čeliković Saj ne vedo kaj delajo je rekel Kristus na križu

13 ur · Všeč mi je 1

Milan Majc Oni pravijo, očistimo sodstvo, dajmo še Slovenijo očistit take in drugačne nekoristne navlake...

13 ur · Všeč mi je 3

Petra Zupin Pa kako more to sploh napisat v imenu vseh Tržicanov sej niso vsi za tega Janezka:)

13 ur · Všeč mi je 6

Marko Bujanović Opice

12 ur · Všeč mi je 4

Anže Bizjak Maske na glavo pa pregarbat ormk banda usival

12 ur · Všeč mi je 5